

Arrest

nr. 151 676 van 3 september 2015
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk Farm Hada in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en verklaarde in 1995 te zijn geboren.

U zou in september 2011 Afghanistan hebben verlaten wegens problemen van uw vader naar aanleiding van zijn werkzaamheden als veiligheidsagent. Op 23 februari 2012 kwam u aan in België waar u daags nadien asiel aan vroeg.

Op 14 augustus 2012 besliste het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst. Deze beoordeling en beslissing werd op 26 februari 2013 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 april 2013 diende u een tweede asielaanvraag in, die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 oktober 2014 vroeg u voor de derde keer asiel aan. U verklaart ondertussen een zoon te hebben gekregen en van plan te zijn te huwen. Uw broer zou overleden zijn en uw familie verhuisd naar Surkhrood. U blijft bij uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag en verklaart dat uw probleem nog steeds hetzelfde is. U verklaart gevisieerd te zullen worden door de taliban omdat u naar Europa bent gegaan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u twee handgeschreven briefjes van uw vriendin neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Jalalabad en zelfs Afghanistan. U kon de Afghaanse maanden noch de seizoenen noemen en kon niet zeggen welk jaar het op dat moment was in de Afghaanse tijdsrekening. U bleek de belangrijkste bevolkingsgroepen in Afghanistan niet te kennen en kon niets vertellen over de Hazara. U noemde geen specifiek Afghaanse feestdagen en wist niet in welke maand Afghaans nieuwjaar wordt gevierd. U kon slecht vier van de 34 provincies van Afghanistan noemen en kon niet zeggen welke provincies aan uw eigen provincie Nangarhar grenzen. Evenmin wist u dat de Kunar- en de Kaboelrivier in de buurt van uw thuisstad Jalalabad stromen, noch kon u correct de namen van bruggen in uw buurt geven. Verder kon u nauwelijks iets vertellen over een aantal invloedrijke figuren die in uw regio actief waren, u kon geen enkele van de zeer talrijke politieke groeperingen van Afghanistan opnoemen en de naam Hezb-e-Islami zei u niets. Evenmin wist u wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaats vonden.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat deze beoordeling zou kunnen veranderen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, u werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 11/12/14 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Hiermee geconfronteerd houdt u louter vast aan uw verklaringen. U beweert altijd de waarheid te hebben verteld en nooit ergens anders te hebben gewoond. Na overleg met uw advocaat voegt u hieraan toe dat u tijdens het gesprek met het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag veel stress had en zeer beïnvloed werd door de sfeer van het interview. Dit kan echter geenszins een verschuiving zijn voor uw totale gebrek aan kennis over het land waar u zegt uw hele leven te hebben gewoond.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse

over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten en aangehaalde nieuwe elementen zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. U verklaart een Belgische vriendin en een kind te hebben. Hierbij dienen vooreerst enkele kanttekeningen te worden gemaakt. U bent niet wettelijk gehuwd maar verklaart enkel een huwelijk volgens de islamitische tradities te hebben gesloten (CGVS p. 4). U legt hierover geen enkel document neer. Ook over de geboorte van uw zoon legt u geen enkel document neer. De handgeschreven briefjes van uw vriendin zijn inhoudelijk geenszins relevant. Ze zijn trouwens vreemd genoeg gericht aan 'Sami' en ondertekend door 'Halla', terwijl u zelf 'Nawidullah' heet en de naam van uw vriendin 'Ornelle' is (CGVS p.4). Bovendien koppelt u zelf op geen enkel moment een specifieke vrees aan uw relatie met uw vrouw en kind. Bijgevolg kan op basis hiervan geen beschermingsstatus aan u worden toegekend.

Gelet op het voorgaande maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR. Hij stelt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is wanneer zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet volgens hem rekening gehouden worden met de persoonlijkheid van de kandidaat-vluchteling, waaronder diens intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij meer dan twee jaar dakloos is geweest in België en dat dit hem enorm heeft getraumatiseerd. Verweerder heeft volgens hem geen rekening gehouden met zijn psychologische toestand. Hij stelt getrouwd te zijn met een Belgische vrouw waarmee hij samen een zoon heeft. In de loop van de procedure zal hij bijkomende stukken voorleggen met betrekking tot zijn vaderschap. Hij vreest vervolgd te worden omdat hij met een katholieke vrouw gehuwd is. Hij wijst er nog op dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen, omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker stelt verweerder enerzijds dat hij niet afkomstig is uit Jalalabad en zelfs niet uit Afghanistan en anderzijds dat het gegeven dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is, op zich geen reden is om hem het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Verzoeker verwijst naar het gebruik van het woord “misschien” op pagina 2 van het gehoorverslag. Verzoeker stelt niet meer te kunnen volgen en weet niet aan wat wel en aan wat geen geloof gehecht wordt door verweerder. Zijn raadsman heeft tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd om aan de tolk te vragen welk accent – Pashtou uit Afghanistan of Pakistan – verzoeker heeft, doch verweerder heeft nagelaten om dit te doen. Hij stelt dat hij er geen belang bij heeft om zijn herkomst te verbergen. Hij is gehuwd met een katholieke vrouw die nog geen 18 jaar oud is. Hij heeft tijdens zijn gehoor foto’s van zijn echtgenote en zijn kind laten zien. Hij meent dat in redelijkheid van verweerder verwacht kan worden dat hij contact opneemt met het ziekenhuis in Charleroi teneinde na te gaan wie de vader van het kind is. Verzoeker heeft aan de directeur van het ziekenhuis gevraagd om hem een voorlopig attest te geven, hetgeen in de loop van de procedure zal worden voorgelegd.

Verzoeker meent dat een rapport over terugkeerders in Afghanistan op hem van toepassing is. Tevens stelt hij dat hij tijdens zijn verblijf in België andere waarden en normen heeft gekozen, die een doorn in het oog zullen zijn van de lokale inwoners ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Hij meent dat verweerder volkomen heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft volgens hem nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met zijn familiale situatie (gehuwd met een katholieke vrouw) en waarom het rapport over de behandeling van terugkeerders in Afghanistan niet op zijn situatie van toepassing is.

Verder stelt verzoeker dat verweerder artikel 3 EVRM schendt door hem terug te sturen naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken. “*Een goed voorbeeld is de situatie in Irak na de terugtrekking van de buitenlandse troepen.*” Verzoeker verwijst naar paragraaf 39 van het *Elgafaji*-arrest over de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door bovenvermelde redenen (langdurig verblijf in het buitenland) en door getrouwd te zijn met een katholieke vrouw van nog geen 18 jaar oud waarmee hij een zoon heeft.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een foto van hem met zijn echtgenote en zijn zoon (stuk 3) en een echografie (stuk 4).

Ter terechtzitting legt verzoeker aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10). In deze aanvullende nota wordt vermeld dat hij “*Foto’s met zijn kind en echtgenote*” wenst voor te leggen, doch in de praktijk blijkt dat hij een “*liste des documents à fournir pour une reconnaissance*” neerlegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens

een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder dient erop gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissing in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Gelet op de devolutieve werking van het beroep bij de Raad dat verzoeker instelde tegen deze beslissing, vormt 's Raads arrest nummer 97 889 van 26 februari 2013, dat kracht van gewijsde heeft, de einduitspraak inzake verzoekers eerste asielaanvraag en komt het als dusdanig in de plaats van de beslissing van de commissaris-generaal.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Uit 's Raads arrest nummer 97 889 van 26 februari 2013 blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde Afghaanse afkomst. Dat hij in de war was omtrent hetgeen waaraan geen geloof gehecht wordt in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden gevolgd. Bovendien wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat uit een lezing van het geheel van de bestreden beslissing weldegelijk blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde Afghaanse afkomst.

Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker stelt dat hij twee jaar dakloos was in België, dat hij hierdoor enorm getraumatiseerd is en dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden, dient opgemerkt dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder dient opgemerkt dat, waar verzoeker stelt dat zijn raadsman voorstelde om aan de tolk te vragen of verzoekers accent van het Pashtou Afghaans dan wel Pakistaans was, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot verzoekers beweerde afkomst in voormeld arrest van de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Bovendien blijkt noch uit het gehoorverslag, noch uit het verzoekschrift of noch uit enig stuk in het administratief dossier of het bij het verzoekschrift welk accent verzoekers Pashtou dan wel zou hebben, zodat aan deze vraag geen gevolg kan worden gegeven, daar verzoeker nalaat hieromtrent *in concreto* duidelijkheid te verschaffen. Verder dient vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS

blijkt dat zijn beweerde echtgenote minderjarig zou zijn, noch dat hij omwille van zijn relatie vervolging vreest ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld: *“U verklaart een Belgische vriendin en een kind te hebben. Hierbij dienen vooreerst enkele kanttekeningen te worden gemaakt. U bent niet wettelijk gehuwd maar verklaart enkel een huwelijk volgens de islamitische tradities te hebben gesloten (CGVS p. 4). U legt hierover geen enkel document neer. Ook over de geboorte van uw zoon legt u geen enkel document neer. De handgeschreven briefjes van uw vriendin zijn inhoudelijk geenszins relevant. Ze zijn trouwens vreemd genoeg gericht aan ‘Sami’ en ondertekend door ‘Halla’, terwijl u zelf ‘Nawidullah’ heet en de naam van uw vriendin ‘Ornelle’ is (CGVS p.4). Bovendien koppelt u zelf op geen enkel moment een specifieke vrees aan uw relatie met uw vrouw en kind. Bijgevolg kan op basis hiervan geen beschermingsstatus aan u worden toegekend.”* De foto bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3) toont niet aan dat verzoeker een relatie heeft met de vrouw met wie hij afgebeeld staat, noch dat hij de vader is van het afgebeelde kind. Dit laatste geldt eveneens voor de bijgebrachte echografie en het ter terechtzitting neergelegde document “lijst van de documenten die dienen te worden voorgelegd in het kader van een erkenning” (verzoekschrift, stuk 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 10). Ten overvloede kan worden vastgesteld dat bij de rubriek van het kind, noch de naam noch de nationaliteit wordt vermeld. Er kan verder niet worden ingezien waarom verweerder het ziekenhuis in Charleroi zou moeten contacteren. In zoverre nog enig geloof gehecht kan worden aan verzoekers relatie, dient opgemerkt dat hoger kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde Afghaanse herkomst, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan zal vervolgd worden omwille van deze relatie.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER